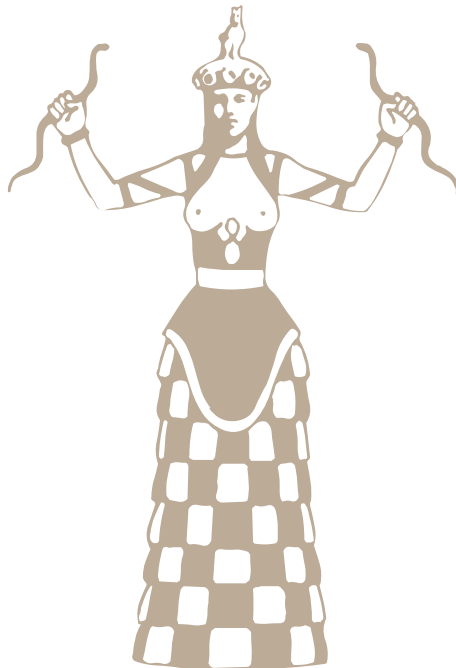

Είμαστε οι «Ινδιάνοι» της Ελλάδος !

Υπατο Συμβούλιο των Ελλήνων Εθνικών

Επικοινωνία:

Για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με το Υ.Σ.Ε.Ε. και τις δράσεις μας μπορείτε να επισκεφθείτε την επίσημη ιστοσελίδα μας www.ysee.gr

Για κάθε είδους επικοινωνία με την αρμόδια Γραμματεία του Υ.Σ.Ε.Ε. μπορείτε να στέλνετε ηλεκτρονικό μήνυμα στην διεύθυνση ysee@ysee.gr ή επιστολή προς Υ.Σ.Ε.Ε., Ταχ. Θυρίδα 706 27, Γλυφάδα, ΤΚ 166 07

ΘΕΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΑΡΝΗΤΙΚΕΣ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ

Η λέξη «διάκριση», ετυμολογείται από την πρόθεση «δια» και το ρήμα «κρίνω» και σημαίνει το ξεχώρισμα ανάμεσα σε ομοειδή πράγματα, καταστάσεις ή πρόσωπα. Όπως είναι προφανές, μία διάκριση μπορεί να είναι είτε θετική, είτε αρνητική.

Η θετική διάκριση, που θα μπορούσε να οριστεί και ως απόδοση τιμής σε αναγνώριση μιας προσφοράς ή άριστευσης, γίνεται υπέρ προσώπων, ομάδων ανθρώπων ή ακόμη και ολόκληρων πολιτισμικών οντοτήτων, με βάση κυρίως την ποιότητά τους ή το έργο τους. Στην θετική διάκριση κατά κανόνα οδηγούν αντικειμενικά κριτήρια και μάλιστα διατοπικά και διαχρονικά.

Η αρνητική διάκριση, που θα μπορούσε να οριστεί και ως δυσμενής αντιμετώπιση και μεταχείριση, γίνεται σε βάρος προσώπων, ομάδων ανθρώπων ή ακόμη και ολόκληρων πολιτισμικών οντοτήτων που έχουν την ατυχία να ανήκουν σε μειοψηφίες ή σε κάθε είδους «ηττημένες» πλευρές. Στην αρνητική διάκριση (κυρίως λόγω θρησκείας, πολιτικής τοποθέτησης, κοινωνικής θέσης, φύλου, φυσικής εμφάνισης, ηλικίας, ερωτικής συμπεριφοράς, χρώματος ή καταγωγής) οδηγούν υποκειμενικά και άρα αυθαίρετα κριτήρια, όπως τα εμφυτευμένα στερεότυπα, οι κατεστημένες αντιλήψεις, οι προκαταλήψεις και ο φόβος μπροστά στο διαφορετικό.

Οι πιο επικίνδυνες μορφές αρνητικής διάκρισης είναι εκείνες που γίνονται με μη χειροπιαστά κριτήρια. Οι διακρίσεις λόγω θρησκείας ή πολιτικής τοποθέτησης εί-

ναι πιο επικίνδυνες από εκείνες λόγω κοινωνικής θέσης, φύλου, φυσικής εμφάνισης, ηλικίας, ερωτικής συμπεριφοράς, χρώματος ή καταγωγής, καθώς επιτίθενται σε αυτό που ο «άλλος» απλώς κουβαλάει μέσα στο κεφάλι του και την καρδιά του. Οι διακρίσεις λόγω ανεπιθύμητων αντιλήψεων είναι ωμός και απροκάλυπτος φασισμός.

Η ΑΠΑΙΤΗΣΗ ΓΙΑ ΟΜΟΓΕΝΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Η Φύση μας διδάσκει ότι το φυσιολογικό είναι η πολυμορφία. Κάθε βιολογικό είδος που χάνει την πολυμορφία του και ομογενοποιείται, η σοφή και ιερή Φύση, που «απάντων των διδαγμάτων κρατεί» όπως έλεγαν οι Έλληνες της προχριστιανικής εποχής, το καταστρέφει και το αντικαθιστά με κάτι άλλο που χαρακτηρίζεται ξανά από πολυμορφία.

Ο νόμος της πολυμορφίας δεν αφορά μόνο τα βιολογικά είδη. Αφορά και τις κοινωνίες των ανθρώπων και τα πολιτισμικά δημιουργήματά τους, δηλαδή τους τρόπους ζωής τους, τις παραδόσεις τους και τις θρησκείες τους. Επί εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια η ανθρωπότητα έζησε σε μια εκπληκτική πολυμορφία, στην οποία εκατοντάδες έθνη ζούσαν σύμφωνα με τις καταβολές και την ιδιοσυγκρασία τους, με τα δικά τους έθιμα και τις δικές τους θρησκείες. Πουθενά στον πλανήτη δεν υπήρχαν ίδιοι άνθρωποι, σε κάθε περιοχή άνθιζε ένας αυτόχθων εθνικός πολιτισμός (Εθνισμός) του οποίου φορείς ήταν αποκλειστικά οι άνθρωποι του συγκεκριμένου έθνους. Κανένα από αυτά τα έθνη δεν ενδιαφερόταν να επιβά-

λει τον πολιτισμό του, πόσω μάλλον την θρησκεία του, σε άλλα έθνη, παρ' όλο που πρόθυμα υιοθετούσαν το ένα από το άλλο πολιτισμικά στοιχεία που έκριναν ότι ήσαν χρήσιμα γι' αυτά.

Η παράλογη και αντι-φυσική απαίτηση για ομογενοποίηση των ανθρώπων, που στον 20^ο αιώνα την είδαμε να εκδηλώνεται με απερίγραπτη θηριωδία στο επίπεδο των πολιτικών ιδεών από τους Ναζί έως τους Ερυθρούς Χμερ, γεννήθηκε ιστορικά ταυτόχρονα με την στροφή τού έως τότε γεωγραφικά εντοπισμένου «μονοθεϊσμού» σε επεκτατικές, προσηλυτιστικές και εθνοκτόνες δράσεις, στα πλαίσια αυτού που γνωρίζουμε ως «Χριστιανισμό». Ελάχιστους αιώνες μετά ακολούθησε και ο δεύτερος επεκτατικός βραχίονας, τον οποίο γνωρίζουμε ως «Ισλαμισμό».

Η επί αιώνες βίαιη επέκταση του λεγόμενου «μονοθεϊσμού» κατέστρεψε όλους τους πολιτισμούς και τις θρησκείες που είχαν την ατυχία να συναντηθούν μαζί του και κόστισε στην ανθρωπότητα δισεκατομμύρια νεκρούς και βασανισμένους. Όσα έθνη δεν εξαφανίστηκαν από προσώπου γης, υπέστησαν εκείνο που ο εθνολόγος Robert Jaulin ονόμασε «εθνοκτονία», δηλαδή συστηματική καταστροφή του τρόπου ζωής και σκέψης τους (η «εθνοκτονία» διαφέρει από την «γενοκτονία» στο ότι αποσκοπεί όχι στην φυσική εξόντωση των ανθρώπων αλλά στην εκμηδένιση της κουλτούρας τους: ο γενοκτόνος σκοτώνει με φυσικό τρόπο, ο εθνοκτόνος σκοτώνει πνευματικά). Εδώ και πολύ καιρό, οι άνθρωποι των εκχριστιανισμένων ή εξισλαμισμένων εθνών

είναι ολόιδιοι με τους ανθρώπους των άλλων ομοίως κατεστραμμένων εθνών, με τον ίδιο προγραμματισμό, τους ίδιους φόβους, τις ίδιες προκαταλήψεις και την ίδια μισαλλοδοξία μέσα στα κεφάλια τους.

Για τις «μονοθεϊστικές» θρησκείες, οι άνθρωποι που δεν προσχωρούν σε αυτές και επιμένουν να διατηρούν (τι πιο φυσιολογικό!) την θρησκεία των προγόνων τους, δεν είναι «κάποιοι άλλοι» που έχουν στο κεφάλι και την καρδιά τους «κάποια άλλα» πράγματα, αλλά διαβολικά όντα που υποτίθεται ότι παρεμποδίζουν την παγκόσμια επιβολή της θέλησης του «θεού» των «μονοθεϊστών». Οι «άπιστοι» απλώς... δεν πρέπει να υπάρχουν.

Σε προγενέστερους αιώνες οι «άπιστοι» σφάζονταν, βασανίζονταν, καίγονταν στις πυρές. Σήμερα, χάρη στις ιδέες του Διαφωτισμού και σε δύο σχεδόν αιώνες επαναστάσεων, αυτή η δυνατότητα ευτυχώς έχει αφαιρεθεί (τουλάχιστον έως τώρα) από τους αυτόκλητους κατόχους των «μοναδικών» «Αληθειών». Περιορίζονται λοιπόν εκεί που έχουν υπό την εξουσία τους τα κράτη και τις κοινωνίες να συντρίβουν έμμεσα τους «άπιστους» με άλλα μέσα. Η αρνητική διάκριση είναι ένα από αυτά.

ΥΠΑΡΧΟΥΜΕ ΚΙ ΑΣ ΕΝΟΧΛΟΥΝΤΑΙ

Μετά από αιώνες υποχρεωτικής αφάνειας υπό την απειλή της φυσικής εξόντωσης των μελών της, η Ελληνική Εθνική Παράδοση και Θρησκεία εμφανίστηκε ξανά δημόσια όταν η δημοκρατία σταθεροποιήθηκε επαρκώς στον τόπο μας ώστε να αποτολμηθεί κάτι τέτοιο και διεκδικεί ισονομία, ισηγορία και θεσμική ανα-

γνώριση από την Ελληνική Πολιτεία, η οποία όμως δεν έχει ακόμη απεκδυθεί το θεοκρατικό, βυζαντινό ένδυμα και ελέγχεται σε μεγάλο βαθμό από την Εκκλησία.

Για την ώρα, ενάντια μάλιστα στα ισχύοντα στις σύγχρονες ευρωπαϊκές χώρες, η Ελληνική Πολιτεία προτιμάει να αυτο-γελοιοποιείται παριστάνοντας ότι δεν μας γνωρίζει (παρά το επίσημο Υπόμνημά μας της 7^{ης} Μαΐου 2006), αφήνοντας κοινωνικά και επαγγελματικά εντελώς ανυπεράσπιστα τα μέλη μας μπροστά στην μισαλλοδοξία των θεοκρατών και των ανάλογα προγραμματισμένων «πιστών». Δεν μπορούμε όμως να τους κάνουμε την χάρη και να εξαφανισθούμε. Το κατ' εξοχήν μη διαπραγματεύσιμο δικαίωμά μας είναι το να εξακολουθήσουμε να υπάρχουμε. Να εξακολουθήσουμε να υπάρχουμε και να μεταδίδουμε την δική μας Παράδοση στις γενιές που ακολουθούνε.

Οκτώβριος «2010»

**ΥΠΑΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ
(Υ.Σ.Ε.Ε.)**

ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΙ «ΙΝΔΙΑΝΟΙ» ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Σε καιρούς αλλοτινούς, αν και όχι τόσο μακρινούς όσο έχουμε συνηθίσει να τους θεωρούμε, οι παραδόσεις των εθνών ήσαν σεβαστές. Οι άνθρωποι ήσαν δεμένοι με την γη που τους έτρεφε και με τον ουρανό που τους σκέπαζε, και η ελευθερία κάθε λαού να έχει τα δικά του ήθη και την δική του παράδοση, να ζει σύμφωνα με την φύση του και με την Φύση και να επιβιώνει μέσα στην διαφορετικότητά του, ήταν κάτι αυτονόητο. Η ανθρωπότητα έζησε έτσι για εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια.

Δεν είναι παρά μόνον από τότε που ο προσπλυτιστικός «μονοθεϊσμός» ολοκλήρωσε την βίαιη εξάπλωσή του στους περισσότερους λαούς του πλανήτη, που η κατάσταση αυτή ανατράπηκε. Οι αυτόχθονες σε κάθε γωνιά της γης, παιδιά της γης και του ουρανού, έχασαν το δικαίωμα στην διαφορετικότητά τους και την παράδοσή τους. Η γενοκτονία των Ινδιάνων της Αμερικής ήταν η πρόσφατη επανάληψη μιας ιστορίας που ξεκίνησε πριν από περίπου δυο χιλιάδες χρόνια –αν και, αλλοίμονο, όχι σαν φάρσα παρά ως τραγωδία και πάλι.

Όπως και οι Ινδιάνοι της Αμερικής, έτσι κι εμείς, οι «Ινδιάνοι της Ελλάδος», οι Εθνικοί Έλληνες, που αγωνιζόμαστε να κρατήσουμε ζωντανή την παράδοση του τόπου μας, είμαστε θύματα της βίαιης εξάπλωσης του προσπλυτιστικού «μονοθεϊσμού». Όπως και οι Ινδιάνοι της Αμερικής και δεκάδες άλλα έθνη του πλανήτη, έτσι και εμείς στην πραγματικότητα ποτέ δεν εκχριστιανιστήκαμε. Όπως και οι Ινδιάνοι της Αμερικής και δεκά-

δες άλλα έθνη του πλανήτη έτσι και εμείς είδαμε τους θεσμούς μας να γεννιούνται μέσα από την κοσμοαντίληψή μας, μέσα από τη σχέση μας με την Φύση. Έτσι, μέσα από την δημοκρατία του Ολύμπου γεννήθηκε η άμεση δημοκρατία. Χιλιάδες χρόνια αργότερα, κάποιοι, ανάμεσά τους ο «άγιος» Αυγουστίνος και ο Ευσέβιος Καισαρείας ισχυρίστηκαν ότι αυτή η δημοκρατία ήταν «πολίτευμα του διαβόλου» («civitas diaboli»).

Έκαψαν τα ιερά και τις βιβλιοθήκες μας, τις αγορές μας όπου συγκεντρωνόταν ο δήμος για να συνεδριάσει, απείλησαν και σκότωσαν. Για πρώτη φορά, όχι μόνο στην ελληνική ιστορία αλλά στην ιστορία όλων των εθνών του κόσμου ήλθαν να επιβάλουν την απάτη της «μίας και μοναδικής αλήθειας» -ακριβώς μάλιστα στον θρησκευτικό τομέα, αυτόν δηλαδή που από την φύση του είναι προορισμένος να μην διεκδικεί ποτέ απόλυτες αλήθειες και ποτέ να μην προβάλλει δογματικούς αφορισμούς. Είπαν: «Μετανοήστε για τους δημοκρατικούς σας θεσμούς, μετανοήστε για την πηγαία σχέση σας με την παράδοση του τόπου σας και της γης σας, και ο Θεός θα σας συγχωρήσει». Αυτή, είπαν, είναι η χριστιανική συγχώρηση. Το ίδιο είπαν και στους Ινδιάνους της Αμερικής και στα δεκάδες άλλα έθνη του πλανήτη. Ούτε εκείνοι ούτε εμείς τους πιστέψαμε.

Τώρα πια, όλοι το γνωρίζουν. Η ανταλλακτική αξία της χριστιανικής «συγχώρησης» είναι τα δισεκατομμύρια θύματα του προσηλυτιστικού «μονοθεϊσμού» ανά τον κόσμο. Μόνο που εμείς δεν είμαστε χριστιανοί για να «συγχωρούμε».

Γι' αυτό και δεν μπορούμε να συγχωρήσουμε τον μαζικό εκχριστιανισμό των εθνών που δεν συντελέστηκε βέβαια με την πειθώ αλλά με την ωμή βία, με τα πιο φρικτά εγκλήματα που σημάδεψαν ποτέ την Παγκόσμια Ιστορία.

Γι' αυτό και δεν μπορούμε να συγχωρήσουμε, αλλά ούτε και να χρεωθούμε επειδή απλώς είμαστε λευκοί, την γενοκτονία των αδελφών μας Ινδιάνων. Η γενοκτονία των Ινδιάνων δεν ήταν έγκλημα της λευκής φυλής αλλά του προσπλυτιστικού «μονοθεϊσμού». «Ινδιάνοι» είμαστε κι εμείς. Παιδιά της δικής μας γης, που γνωρίζαμε να μιλάμε την γλώσσα των πηγών μας και να σιγοψιθυρίζουμε μαζί με τον άνεμο το δικό του τραγούδι, όπως άλλοτε οι ιερείς της Δωδώνης ερμήνευαν τον λόγο των φυσικών δυνάμεων από το θρόϊσμα των φύλλων των ιερών δρυών στον άνεμο. Πριν έλθουν και κάψουν τα δάση μας, προτού οι πηγές μας στερέψουν. Γιατί κι εδώ όπως παντού, ο προσπλυτιστικός «μονοθεϊσμός» φρόντισε να διαμορφώσει έναν άνθρωπο που δεν έχει επαφή με την γη και την Φύση, έναν άνθρωπο που έχει προγραμματιστεί με την εντολή να εξαπλωθεί σε βάρος όλων των άλλων ειδών του πλανήτη, να καίει δάση, να καίει βιβλία, να καίει ανθρώπους, να κάνει γενοκτονίες.

Ο προσπλυτιστικός «μονοθεϊσμός» φρόντισε να διαμορφώσει έναν άνθρωπο προγραμματισμένο να στηρίξει αδιαμαρτύρητα το πιο άδικο οικονομικό-κοινωνικό σύστημα που επικράτησε ποτέ στον κόσμο και να γίνει αίτιος της ασύλληπτης οικολογικής καταστροφής του πλανήτη.

Αυτό το είδος ανθρώπου, θα μας βρίσκει πάντοτε απέναντί του εμάς, τους «Ινδιάνους της Ελλάδος» που δεν λησμονούμε ότι κάποτε ζούσαμε σε αυτήν την γη με ελευθερία, δημιουργώντας τον δικό μας πολιτισμό και σεβόμενοι τον πολιτισμό κάθε άλλου λαού. Εμάς, που δεν λησμονούμε ότι περί το έτος 530 μετά την αρχή της χριστιανικής χρονολόγησης καταργήθηκε και τυπικά από την χριστιανικο-βυζαντινή αυτοκρατορία ο ελληνικός θεσμός του δήμου. Εμάς, που την ώρα που βλέπουμε τους εκλεγμένους από τον ελληνικό λαό αντιπροσώπους μέσα στην ίδια την Βουλή να σκύβουν το κεφάλι και να προσκυνούν τους παπάδες που κάνουν ...«αγιασμό», δεν λησμονούμε την γνήσια, πραγματική (και τελικά πιο έντιμη γιατί ήταν, τουλάχιστον, ειλικρινής) πολιτική αρχή του Χριστιανισμού, όπως ακριβώς διατυπώθηκε από τους λατρευόμενους ως αγίους «πατέρες της Εκκλησίας»: «Όπως ακριβώς υπάρχει ένας Θεός και όχι δυο ή τρεις ή περισσότεροι, έτσι και επιβάλλεται να υπάρχει ένας μόνον ηγεμόνας επί της γης». Εμάς, που θυμόμαστε ότι η ωραία λέξη «εκκλησία» είχε κάποτε μια έννοια εντελώς διαφορετική, *κι άλλη εκκλησία από την εκκλησία του δήμου ούτε παραδεχθήκαμε ποτέ ούτε στο μέλλον θα παραδεχθούμε.*

Σήμερα, στον τόπο μας, οι εκπρόσωποι του Χριστιανισμού, κρατούντες πια, φροντίζουν να μην επιτρέπουν ούτε καν να ακουστεί ένας λόγος διαφορετικός από τον δικό τους. Το απαράδεκτο, γελοίο, τραγελαφικό φαινόμενο στην χώρα μας το «Υπουργείο Παιδείας» να είναι συγχρόνως και «Υπουργείο Θρησκευμάτων» (ως εάν να μην υπήρξε ποτέ στην Ευρώπη ένας Διαφωτισμός) εξυ-

πηρετεί άριστα την μισαλλοδοξία και τα συμφέροντά τους. Κι όμως, είναι αυτοί οι ίδιοι που, από συστάσεως νεοελληνικού κράτους και ως τις ημέρες μας, στάθηκαν εχθρικά απέναντι σε κάθε προσπάθεια να γίνει μια ουσιαστική εκπαιδευτική μεταρρύθμιση. Η παρουσία, όμως, του υποχρεωτικού μαθήματος των Θρησκευτικών στο σχολικό πρόγραμμα, ο υποχρεωτικός αγιασμός αλλά και, κυρίως, η συμμετοχή κληρικών στις επιτροπές για την παιδεία και ο ρόλος τους στο Υπουργείο Παιδείας συνιστούν, στην Ελλάδα του σήμερα, *απροκάλυπτη παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και, φυσικά, παράγοντα θρησκευτικών διακρίσεων που απαιτεί την άμεση παρέμβαση των ανά την Ευρώπη και τον κόσμο φορέων κατά των διακρίσεων.*

Ομοίως, *παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων* αποτελεί και το γεγονός ότι στην χώρα μας κανείς άλλος πέρα από τις τρεις «βυζαντινές» Θρησκείες (Ορθοδοξία, Ιουδαϊσμός και Μωαμεθανισμός της Θράκης) δεν έχει το δικαίωμα να ασκεί θρησκευτική λατρεία ενεργά και σε λατρευτικούς τόπους που χαίρουν ασυλίας και προστασίας από την πολιτεία. Ακόμη χειρότερα, η δικτατορία αυτή (όπως και κάθε δικτατορία άλλωστε) είναι θεμελιωμένη σε μια ιστορική απάτη, αυτήν του λεγόμενου «ελληνοχριστιανικού πολιτισμού» ή της «ελληνοορθοδοξίας». Η αλήθεια εδώ είναι πως το μοναδικό «ελληνοχριστιανικό» στοιχείο σε ολόκληρη την ιστορία μας υπήρξαν οι σφαγές των Ελλήνων Εθνικών (όσων δηλαδή αρνήθηκαν να εκχριστιανιστούν και να ασπαστούν τον χριστιανικό τρόπο ζωής, όχι μόνο στον θρησκευτικό αλλά και τον πολιτικό τομέα) από τους χριστιανούς

που επέβαλαν την θρησκεία τους σφάζοντας, καίγοντας, ρημάζοντας και λεπλατώντας.

Όπως ακριβώς δηλαδή έκαναν και με τους Ινδιάνους της Αμερικής. Λησμόνησαν άραγε πως οι ιδέες δυναμώνουν μέσα από τους διωγμούς; Λησμόνησαν ότι η σκέψη δεν υπακούει πραγματικά ποτέ σε καμμία βία;

Εμείς οι κατά τα πάτρια Έλληνες, οι Έλληνες Εθνικοί, αντιμετωπιζόμαστε σήμερα από την υπόδουλη στην θεοκρατία κοινωνική πραγματικότητα σαν κάτι που δεν θα έπρεπε να υπάρχει, σαν κάτι το ενοχλητικό. Δικαιολογημένα ίσως... Η ύπαρξή μας και μόνο υπενθυμίζει στους ένοχους τα εγκλήματά τους που αδέξια πάνε να σκεπάσουν, όμως για εμάς είναι δύσκολο να παραιτηθούμε για χάρη τους από το έσχατο των δικαιωμάτων μας: από το δικαίωμα να υπάρχουμε, να αγωνιζόμαστε και να διεκδικούμε.

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΕΣ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Από τα κρούσματα διακρίσεων που εκδηλώνονται στην χώρα μας εναντίον διαφόρων μειοψηφιών, ένα αρκετά μεγάλο τμήμα έχει θρησκευτικό χαρακτήρα, είτε άμεσο είτε έμμεσο, είτε υπό την στενή είτε υπό την ευρεία έννοια.

Αυτό συμβαίνει για τον απλούστατο λόγο του ότι όλοι οι υπήκοοι του Ελληνικού Κράτους έχουν υποστεί μία συγκεκριμένη διαδικασία διαμόρφωσης των αντιλήψεών τους μέσα από τις βαθμίδες της δημοσίας εκπαίδευσης, η οποία απροκάλυπτα έχει περιγραφεί από αυτό το ίδιο το Κράτος ως έχουσα στόχο όχι να φτιάξει μορφωμένους, εύστροφους και υπεύθυνους πολίτες, αλλά ευπειθείς και φανατισμένους πιστούς του συγκεκριμένου θρησκευτικού δόγματος που αυτο-ονομάζεται «Ορθοδοξία».

Επικουρικός, σε αυτή την διαμόρφωση συντελούν και ο συντηρητισμός και η κλειστότητα, που αυτοί ακριβώς οι με τέτοιο τρόπο διαμορφωμένοι άνθρωποι, υπό την μορφή της οικογενειακής και κοινωνικής νοοτροπίας πλέον, αναπαράγουν και μεταδίδουν στις νεότερες γενεές.

Αυτός ο συντηρητισμός και αυτή η κλειστότητα είναι που κάνουν πολύ δύσκολα αποδεκτή την ύπαρξη του «άλλου», την ύπαρξη τού εν γένει «διαφορετικού». *Αυτό που αποκαλούμε πρόβλημα διακρίσεων, ουσιαστικά είναι πρόβλημα νοοτροπιών.*

Προ ετών (20.9.2005), γνωστός κληρικός της κρατούσης Εκκλησίας δήλωσε ευθαρσώς σε τηλεοπτική εκπομπή ότι δεν θα ήθελε να ξαναδεί πια τον υιό του εάν τυχόν ερωτευόταν και παντρευόταν αλλόθρησκη! Αυτή η ανατριχιαστική δήλωση (για τα δεδομένα τουλάχιστον μίας σύγχρονης ευρωπαϊκής κοινωνίας) φανέρωσε ωστόσο μία σκληρή πραγματικότητα, η οποία υπήρχε, υπάρχει και θα εξακολουθεί να υπάρχει, όσο τουλάχιστον δεν διαφαίνεται μία πολιτική βούληση για άρδην αλλαγή της.

Φανέρωσε την άγρια πραγματικότητα μίας βάνουσης ηθικο-κοινωνικής απόρριψης του καθενός που έχει διαφορετικές αντιλήψεις, επί του προκειμένου θρησκευτικές, και είναι εύκολο να συνειδητοποιήσει κανείς το μέγεθος του προβλήματος σε ένα δείγμα πληθυσμού χαμηλού μορφωτικού επιπέδου, όταν μάλιστα ο προαναφερθείς κληρικός αυτοπροβάλλεται συνεχώς ως... «επιστήμων» λόγω του ότι κατέχει πτυχίο ανωτάτης εκπαίδευσης.

Στην Ελληνική κοινωνία, ιδίως στις μικρές επαρχιακές υποδιαιρέσεις της, η διαμορφωμένη νοοτροπία σε συνδυασμό με την διαπιστωμένη έλλειψη καλλιέργειας (υπενθυμίζουμε ότι ανάμεσα σε πολλές αρνητικές πρωτιές στην ευρωπαϊκή πραγματικότητα, η Ελλάδα είναι και πρώτη στον λειτουργικό αναλφαβητισμό), απειλούν άμεσα τον εκδηλωμένο ετερόθρησκο με ηθικό και επαγγελματικό αφανισμό. Ο ελεύθερος επαγγελματίας καταστρέφεται πολύ εύκολα μετά από μία «αόρατη» οδηγία να τον αποφεύγουν οι λεγόμενοι «πιστοί», ο δε ιδιωτι-

κός υπάλληλος, άπαξ και εκδηλώσει την «μη αποδεκτή» θρησκευτική του πεποίθηση, δεν έχει την παραμικρή ελπίδα να παραμείνει στην εργασία ενός «πιστού» εργοδότη, πόσω μάλλον να προσληφθεί.

Μία ογκωδέστατη, αλλά σαφώς καλλιεργημένη, δεισιδαιμονία που κυριαρχεί σε αυτές τις μικρές κοινωνίες, μετατρέπει επίσης τον εκδηλωμένο αλλόθρησκο σε αποδιοπομπαίο τράγο στην όποια δυσμενή για τον εργοδότη περίπτωση, και συχνότατα ο δυστυχής «αντίχριστος» υπάλληλος θεωρείται... αιτία του όποιου κακού, άρα πρέπει το ταχύτερο και διαπαντός να απομακρυνθεί.

Πρόβλημα διακρίσεων εναντίον των μη «Ορθοδόξων» υπάρχει επίσης και στην απασχόληση σε Υπηρεσίες του Δημοσίου, όμως αυτό είναι ένα πολύ μεγάλο θέμα για να αναλυθεί εδώ. Θα σημειώσουμε απλώς ότι η αρνητική αντιμετώπιση σε πολλές περιπτώσεις είναι δυστυχώς σχεδόν αυτονόητη, λόγω της φοβερής σύγχυσης που προκαλεί η σε καθημερινή βάση απαράδεκτη παρέμβαση των ανθρώπων της κρατούσης Εκκλησίας σε υποθέσεις της Πολιτείας.

Ήδη βρισκόμαστε στο στάδιο της συλλογής καταγγελιών από όλη την Ελλάδα για περιπτώσεις διακρίσεων εις βάρος ανθρώπων που απλώς τυγχάνει να μην ανήκουν στο «ποίμνιο» της κρατούσης Εκκλησίας, και ιδίως όσων ανήκουν σε μη αναγνωρισμένες από την Πολιτεία θρησκείες και άρα είναι περισσότερο απροστάτευτοι απέναντι στην όποια βία κατά των συνταγματικώς, τύποις δηλαδή, διακηρυχθέντων δικαιωμάτων τους.

Ένα πολύ μεγάλο τμήμα αφορά δυστυχώς Έλληνες πολίτες που ακολουθούν την πατρώα, προχριστιανική, αυτόχθονα, εθνική, Ελληνική Θρησκεία και που, δυστυχώς, λόγω των όσων προαναφέραμε, ζουν ως εξόριστοι και αφανείς μέσα στην ίδια τους την χώρα.

**ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ ΣΚΟΠΩΝ ΚΑΙ ΘΕΣΕΩΝ
ΤΟΥ ΥΠΟ ΤΗΝ ΑΙΓΙΔΑ ΤΟΥ Υ.Σ.Ε.Ε.
«ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΥ ΕΚΑΤΗΒΟΛΟΣ»
(Αριστοτέλους 36, 1^{ος} όροφος, Αθήνα)**

1. Αποσκοπούμε στην ηθική υπεράσπιση και παλινόρθωση του Ελληνισμού, τον οποίο εννοούμε όχι ως σύγχρονη υπηκοότητα ή απλή φυλετική αλυσίδα, αλλά ως μία συγκροτημένη κοσμοθέαση και ένα εξ αυτής αναδυόμενο σύστημα αξιών που μπορεί να πραγματοποιηθεί σε κάθε σφαίρα της καθημερινής ζωής, έναν Ελληνισμό που αφορά κάθε πολιτισμένο και ποιοτικό άνθρωπο αυτού του πλανήτη.

2. Θεωρούμε τον άνθρωπο ως μία μη διαπραγματεύσιμη αταξία, ως μία ιερή μοναδικότητα πολύ πέραν ενός απλού αθροίσματος προβολών ρόλων και σχέσεων, εμπνεόμαστε από τα ιδανικά του Ανθρωπισμού, όπως αυτά έχουν κατανοηθεί και διατυπωθεί από τους Έλληνες φιλοσόφους, από την διανόηση της εποχής των Αντωνίνων και τους στοχαστές του Ευρωπαϊκού Διαφωτισμού.

3. Αναγνωρίζουμε την μη διαπραγματεύσιμη ιερότητα του φυσικού Κόσμου και όλων των μορφών ζωής, σύμφωνα με την προσέγγιση της πολυθεϊστικής Εθνικής Ελληνικής Θρησκείας, καταφάσκουμε την ζωή σε όλα τα επίπεδά της και θεωρούμε αντιπάλους μας όλα όσα υποβιβάζουν αυτή την ιερότητα ή επιχειρούν να υποτάξουν την πλήθυνση και την πολυμορφία σε αυθαίρετες ενοποιήσεις και ομογενοποιήσεις.

4. Δίνουμε προτεραιότητα στο «εμείς» αντί στο «εγώ», στην συλλογική κουλτούρα αντί στην αποσπασματική ατομική

δράση, στην αλληλεγγύη και την εκ των έσω ανάδειξη των αρίστων ανθρώπων μας. Θεωρούμε την ίδια στιγμή αυτονόπη την ετερότητα και την πολυφωνία, που, κατ' εμάς, δεν απειλεί αλλ' αντιθέτως ισχυροποιεί την αρμονία του όποιου συνόλου.

5. Τοποθετούμαστε ενάντια σε κάθε μορφή πολιτικής αυταρχίας, ολοκληρωτισμού και θεοκρατίας και τασσόμαστε υπέρ της απόλυτης αυτοθέσμησης και της πραγματικής Άμεσης Δημοκρατίας, που όπως απέδειξαν οι πρόγονοί μας που την εφνύραν δεν έχει τίποτε να κάνει με ισοπεδωτισμό, μαζικοποίηση και αχραιοκρατία.

6. Δεχόμαστε την διαφωνία όχι ως κάτι το ανεπιθύμητο που πρέπει να θεραπεύσουμε, να αντικρούσουμε, να καλύψουμε ή να αποφύγουμε, αλλά ως μία καλοδεχούμενη εκδήλωση της διαφορετικότητας των ανθρώπων. Δεχόμαστε την διαφορετικότητα ως κάτι το απολύτως αναγκαίο για την συλλογική μετάβαση σε ανώτερα πνευματικά επίπεδα, στα οποία πολύ δύσκολα μπορεί να φθάσει ένα μεμονωμένο άτομο.

7. Υπηρετούμε την λογικότητα και τον ελεύθερο στοχασμό, την άνευ εμποδίων μετάδοση των απόψεων και των πληροφοριών, την αποτόλμηση της έρευνας ακόμα και σε περιοχές που το σύγχρονο κατεστημένο μάς έχει αποστερήσει ως τάχα «απαγορευμένες», υπερασπιζόμαστε το δικαίωμα όλων των απόψεων να ακούγονται, εκτός από εκείνες που οι ίδιες δεν αναγνωρίζουν το ίδιο δικαίωμα σε άλλους, εκτός δηλαδή από ιδέες που προπαγανδίζουν ρατσισμό, οργανωμένα συστήματα ανελευθερίας και κάθε είδους μισαλλοδοξία.

ΔΙΠΠΕΤΕΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΨΥΧΗΣ

Τεύχος # 73 Βοηδρομιών / Πυανεψιών «2010» μ.α.χ.χ.

Τιμή τεύχους 5,00€

ΕΛ ΑΥΤΟ ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΔΙΑΒΑΛΕΤΕ

ΣΤΟΥΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΟΥΣ ΠΟΥ ΠΡΟΣΠΑΘΟΥΝ
ΝΑ... ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΝ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ!

ΤΑ «ΘΗΣΑΥΡΟΦΥΛΑΚΙΑ» ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ
ΜΟΥΣΕΙΩΝ

Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΚΑΙ ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

Η... ΚΟΥΤΡΑ ΤΟΥ «ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥ»

ΣΤΗΝ ΜΠΟΛΩΝΙΑ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ ΓΙΑ ΤΟ...

13^ο «ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΕΘΝΙΚΩΝ
ΘΡΗΣΚΕΙΩΝ»

Η ΙΔΡΥΤΙΚΗ ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ ΤΟΥ «ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ
ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΕΘΝΙΚΩΝ ΘΡΗΣΚΕΙΩΝ»

Ο ΠΟΛΥΘΕΪΣΜΟΣ ΩΣ ΟΠΛΟ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ

ΣΥΝΤΟΜΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΚΟΡΙΝΘΟΥ

Η ΑΝΑΤΟΛΗ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

«Διιπετές» Τριμηνιαίο περιοδικό «Για Την Υπεράσπιση Της Αρχαίας Ψυχής».

Κυκλοφορεί από το 1991.

Αναζητείστε, διαβάστε, διαδώστε το περιοδικό μας

www.diipetes.gr